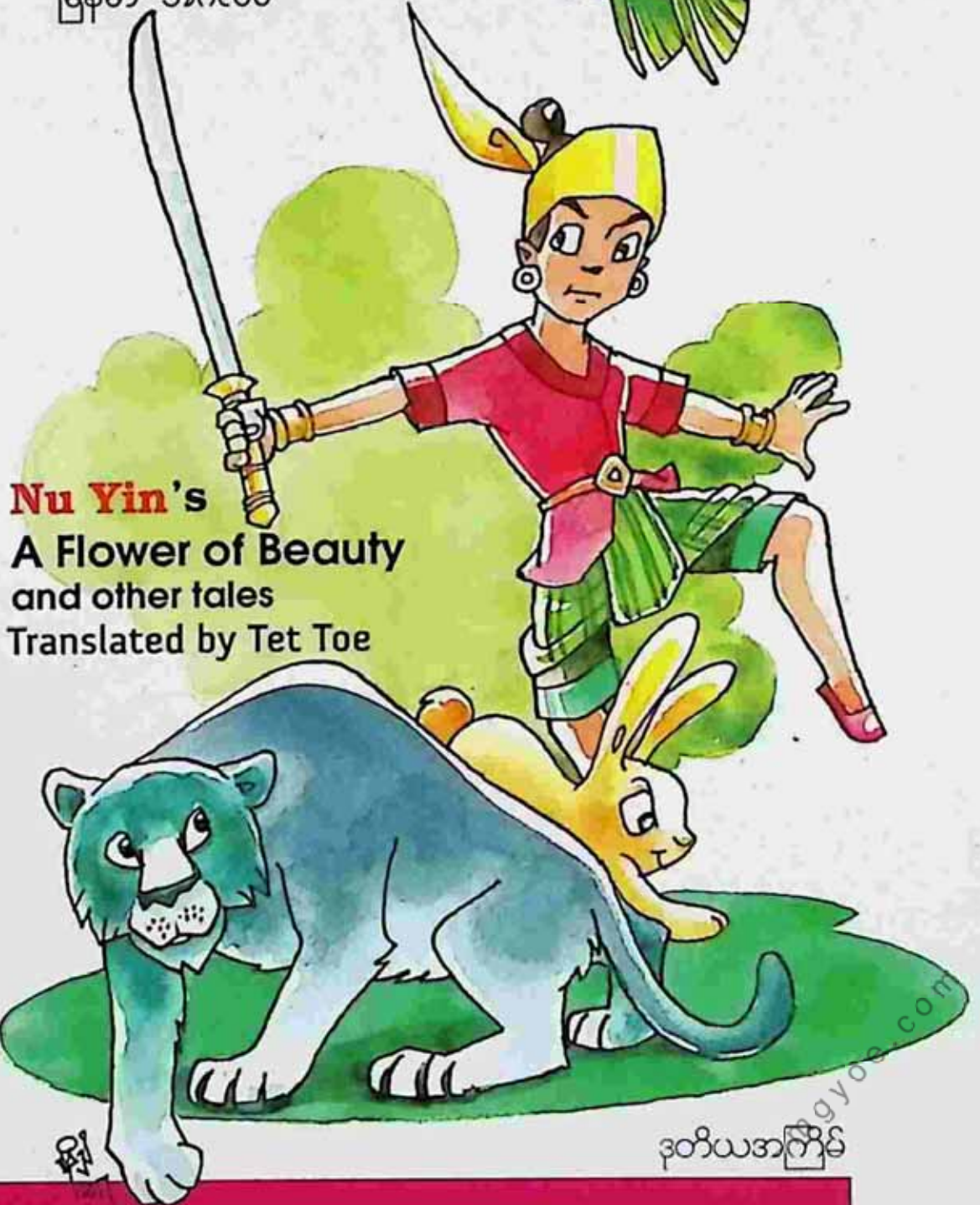

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

နုယိန်၏ အလှပန်းတစ်ပွင့်နှင့်

အခြားပုံပြင်ဝတ္ထုတိုများ
မြန်မာ-အင်္ဂလိပ်

Nu Yin's
A Flower of Beauty
and other tales
Translated by Tet Toe

နု

ဒုတိယအကြိမ်

aggyoe.com

mgyc.com

Nu Yin's
A Flower of Beauty
and other tales
Translated by Tet Toe

နုယဉ်
အလှပန်းတစ်ပွင့်နှင့်
အခြားပုံပြင်ဝတ္ထုတိုများ
မြန်မာ-အင်္ဂလိပ်

NY0003
1,800.00 KS

အလှပန်းတစ်ပွင့်နှင့်အခြားပုံပြင်ဝတ္ထုများ နယဉ်

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းသရုပ်ဖော် - ပိုသံ

စာမျက်နှာ ၁၃၁++ မျက်နှာ၊ ၁၆ စင်တီx ၁၈.၅စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၇၊ အောက်တိုဘာလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

စယ်ဦးစာပေဓာတ်ပုံအကြိမ်မူ၊

ရောင်းစွဲ ၁ ၈ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

အလှပန်းတစ်ပွင့်နှင့်

အခြားပုံပြင်ဝတ္ထုများ

နုယဉ်

Nu Yin's

A Flower of Beauty

and other tales

Translated by Tet Toe

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၃

မာတိကာ

-	စာရေးသူ၏ အမှာ	က
-	AUTHOR'S PREFACE	ဂ
-	ဘာသာပြန်ဆိုသူ၏ အမှာ	င
-	TRANSLATOR'S PREFACE	ဆ
၁။	အလှပန်းတစ်ပွင့်	၁
	- A FLOWER OF BEAUTY	၁၁
၂။	ဆက်သားကလေး တာတီး	၂၁
	- LITTLE COURIER. TARTEE	၃၆
၃။	တစ်ယောက်နှင့် တစ်သင်း	၅၁
	- THE INDIVIDUAL AND THE GROUP	၆၃
၄။	ဉာဏ်ကြီးရှင် ရွှေကြက်တူ	၇၅
	- THE WISE PARROT	၈၅
၅။	ဝံမနိုင် ကျော်သူ (ရယ်စရာ ပုံပြင်)	၉၅
	- KYAW THU, BEAR-CONQUEROR	၁၀၁

၆။	ယုန်လိမ္မာ	၁၀၇
	- THE CLEVER RABBIT	၁၁၁
၇။	ရွှေကြီးကြာ	၁၁၅
	- THE GOLDEN CRANE	၁၁၉
၈။	မိန်းမလှ မကတိုး	၁၂၃
	- BELLE MAKADOE	၁၂၈

အလှပန်းတစ်ပွင့်နှင့် အခြားဝတ္ထုပုံပြင်များ စာရေးသူ၏ အမှာ

‘အလှပန်းတစ်ပွင့်’ နှင့် အခြားဝတ္ထုပုံပြင်ကလေးများကို စာဖတ် တတ်စအရွယ် ‘တေဇ’ ကလေးငယ်များနှင့် စာဖတ်၍ အကြောင်းအရာ နားလည်ကြပြီဖြစ်သော ‘ရှေ့ဆောင်’ လူငယ်အရွယ်ကလေးများအတွက် ရည်ရွယ်ရေးသားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တေဇအရွယ် ကလေးသူငယ်တို့သည် ပုံပြင်ထဲမှ ရုပ်ဝတ္ထုကိုမြင်၍ ရုပ်ကိုခင်မင်ကာ ရုပ်နှင့်အတူ ပါရှိသော အကြောင်းအရာတို့ကို တွေး တောစိတ်ဝင်စားလေ့ ရှိတတ်ကြပါသည်။

ရှေ့ဆောင်လူငယ် အရွယ်တို့သည်ကား စာဖတ်ကျေညက်ကြပြီး ဖြစ်၍ ပုံဝတ္ထုတွင် ပါရှိရာ ရုပ်နှင့်တကွသော အကြောင်းအရာတို့ကို စဉ်းစားတွေးတောနေရန် မလိုတော့ဘဲ ပုံပြင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားနေကြ သော ကျေးငှက်သတ္တဝါနှင့် လူသားတို့၏ အကြောင်းအရာအလိုက် ပျော်ရွှင်စရာ၊ ချစ်ခင်စရာ၊ သနားစရာ၊ ရွံ့မုန်းစက်ဆုပ်စရာအဖြစ် စာ၏ ရသကို တွေ့သိခံစားနိုင်ကြပြီ ဖြစ်ပေသည်။

ပုံဝတ္ထုများကို ဖန်တီးရည်ရွယ်ထားချက်အရ ကလေးသူငယ်တို့သည် စာဖတ်ရင်း စာ၏ ရသကို ခံစားကာ အကောင်းအဆိုး၊ အမှားအမှန်တို့ကို ခွဲခြားသိရှိနိုင်ကြသည်ဆိုပါလျှင် ကလေးသူငယ်များအတွက် စေတနာရှေ့ထား ရေးသားရကျိုးနပ်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ကလေးသူငယ်တို့သည် ပုံဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်ကောင်ကြီးငယ်တို့၏ လှုပ်ရှားမှုအရ အကောင်းအဆိုးနှင့် အမှားအမှန်ကို ခွဲခြားသိရှိပြီး လူ့လောကအတွက် အရေးပါသော အသိပညာရေး တစ်စွန်းတစ်စ ရရှိနိုင်ကြပေလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိပါသည်။

နုထင်

AUTHOR'S PREFACE

“A Flower of Beauty and other stories” have been written with the object of providing reading material for the children of “Teza” age-group and for the youths of “Shaesaung” age-group.

The “Teza” children look at the figures in the tale and love them, and thus they usually become interested in the description that go along with these figures.

The “Shaesaung” youths have already had the skill of reading, and so they need not think about the figures and the descriptions. They can enjoy the narrative relating to the joyful, lovable, pitiable and disgusting conditions of the birds, beasts and human beings moving about in the tales. They can enjoy the feelings expressed in the text.

If the children and the youths can enjoy reading

these tales and know the good from the bad, the right from the wrong, then the author will feel gratified.

The author hopes that the children and the youths will have gained, after reading these tales and learning from the actions of the various characters in them, a certain wisdom which enables them to know the good from the bad, the right from the wrong: the wisdom that is important in human life.

Nu Yin

ဘာသာပြန်ဆိုသူ၏ အမှာ

နယဉ်၏ လူငယ်ပုံဝတ္ထုများနှင့် ကလေးပုံပြင်များထဲမှ ရွေးချယ် စုဆောင်း၍ ယခုဖော်ပြထားသော ပုံပြင်၊ ဝတ္ထုတို့သည် မူရင်းစာရေး ဆရာက တေဇနှင့် ရှေ့ဆောင်လူငယ်များအဖို့ဖြစ်သော်လည်း အင်္ဂလိပ် လို တတ်နိုင်သမျှ တိတိကျကျ ပြန်ဆိုပေးလိုက်သောအခါ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ကြားနေသော လူငယ်၊ လူကြီးအဖို့ ဖြစ်သွားသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ငယ်သေးသူတို့မှာ မြန်မာစာကို ကောင်းစွာ ဖတ်နိုင်စေကာမူ နိုင်ငံခြား စာဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်စာကို ကောင်းစွာ မတတ်ကြသေးသောကြောင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ကို ဖတ်နိုင်ကြဦးမည် မဟုတ်ပေ။ အင်္ဂလိပ်စာ အတော်အတန် ဖတ်နိုင်ပြီဖြစ်သော လူငယ်၊ လူကြီးတို့ကလည်း အင်္ဂလိပ် စာကို ကျွမ်းကျင်လှသေးသည် မဟုတ်သောကြောင့် အကြောင်းအရာ လွယ်သော မြန်မာစာမှပြန်သည့် အင်္ဂလိပ်စာကို အခြေခံသဘောဖြင့် ဖတ်သင့်သည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ သို့ပါသောကြောင့် ဤပုံဝတ္ထုများ ကို အင်္ဂလိပ်လို ပြန်၍ ပေးလိုက်ရပါသည်။

မြန်မာမူရင်းနှင့် အင်္ဂလိပ်ပြန်ဆိုချက်တို့ကို စာမျက်နှာချင်းယှဉ်၍ ပေးထားသဖြင့် မြန်မာစာနှင့် အင်္ဂလိပ်စာ အပြောင်းအလဲတွင် ဝါကျ

အနေအထားများ ပြောင်းလဲပုံနှင့် မြန်မာဝေါဟာရများနှင့် အင်္ဂလိပ်ဝေါဟာရများကို ယှဉ်ပြထားပုံတို့ကို ဖတ်ရှုလေ့လာနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။
ယင်းသို့ယှဉ်ပြသော အပိုဒ်များကို ဖတ်ခြင်းဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာနှင့် ပိုမိုရင်းနှီးလာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

တတ်တိုး
အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဆိုသူ

TRANSLATOR'S PREFACE

Although the author has meant the tales and stories, selected for this book from Nu Yin's youth stories and children's tales, for the children of "Teza" age-group and the youths of "Shesaung" age-group, when translated as closely as possible into English, they are found to be suitable reading for the young and old who are learning English. The children who are too young to be able to read English, which is a foreign language, will not be able to read the English version in this book although they will be able to read the Burmese original. I believe that the young and old people who can read some English though they may not be so well-versed in English, should read as basic materials, the English versions of the pieces which are easy to understand in Burmese. That is why I have translated these tales into English.

As parallel passages are given in this book, the readers will be able to read the passages and see the differences in the syntax of the two languages and also learn English words which are given alongside their Burmese equivalents. It is hoped that reading such parallel passages will give them a more intimate knowledge of English.

Tet Toe
English Translator

□

အလှပန်းတစ်ပွင့်

“ဘွားဘွား အလှ ကျောင်းသွားတော့မယ်၊ ဘွားဘွားနဲ့ အဖေဖို့ ဟင်းပန်းကန် ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ခပ်ထည့်ထားခဲ့တယ်။ ထမင်းပွဲလည်း ပြင်ထားခဲ့ပြီ”

အေးလှသည် ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို ထရံမှဖြုတ်ရင်း အိပ်ခန်း ထဲက အဘွားရှိရာသို့ လှမ်းပြောလိုက်လေ၏။

“အမြနဲ့အတူးတို့ကိုကော ထမင်းကျွေးပြီးသွားပလား၊ တစ်ခါ တည်း လိုက်သွားကြတော့လေ”

အဘွားကပြောရင်း အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာလေ၏။

“အမြနဲ့အတူးတို့ စားပြီးလို့ သွားနှင့်ကြပြီ၊ ကျောင်းနောက်ကျ မယ်ဆိုပြီး အလှကိုတောင် ဝိုင်းလုပ်မပေးကြတော့ဘူး၊ အလှလည်း သွားတော့မယ်၊ မြခင်ကို ဝင်ခေါ်ရဦးမှာ”

ကဗျာကယာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းထွက်သွားသော အေးလှကို အဘွား က ငေးကြည့်နေခဲ့လေ၏။

“တစ်အိမ်လုံးမှာ သင်းကလေး အပင်ပန်းဆုံး ဖြစ်နေတော့တာပဲ၊

သူတို့မအေ သေပြီးကတည်းက ကလေးလို မနေခဲ့ရရှာဘူး၊ အငယ် နှစ်ယောက်တာဝန်ရော၊ ဖအေတာဝန်ရော နည်းတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဒီအထဲ စာလည်း ကျက်ဖြစ်အောင် ကျက်လိုက်ရသေးတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ အခု ခုနစ်တန်းသာ တက်ရရော”

အဘွားသည် ငေးကြည့်နေရင်း အေးလှအကြောင်းကို တွေးနေမိ လေ၏။

အေးလှ၊ အေးမြနှင့် အတူးတို့ မောင်နှမသုံးယောက်မှာ မိတဆိုး ကလေးတွေ ဖြစ်ကြလေသည်။ အေးလှ ခုနစ်နှစ်သမီး၊ အေးမြ ငါးနှစ် သမီး၊ အတူး သုံးနှစ်သားအရွယ်တွင် မိခင် သေဆုံးသွားသဖြင့် အဘွားနှင့် ကြီးပြင်းလာကြရသည်။

အေးလှသည် သူနှင့် တစ်တန်းတည်းတက်ရသူ တစ်ပိုင်းတည်းနေ မြခင်ကို သူငယ်ချင်းထဲတွင် အချစ်ဆုံးဖြစ်လေ၏။ မြခင်မှာ မိစုံဖစုံ ရှိ၍ အစ်ကိုအစ်မ၊ မောင်ညီမများနှင့်အတူ ဒေါ်လေးဆိုသူပါ အိမ်တွင် ရှိသေးသည်။

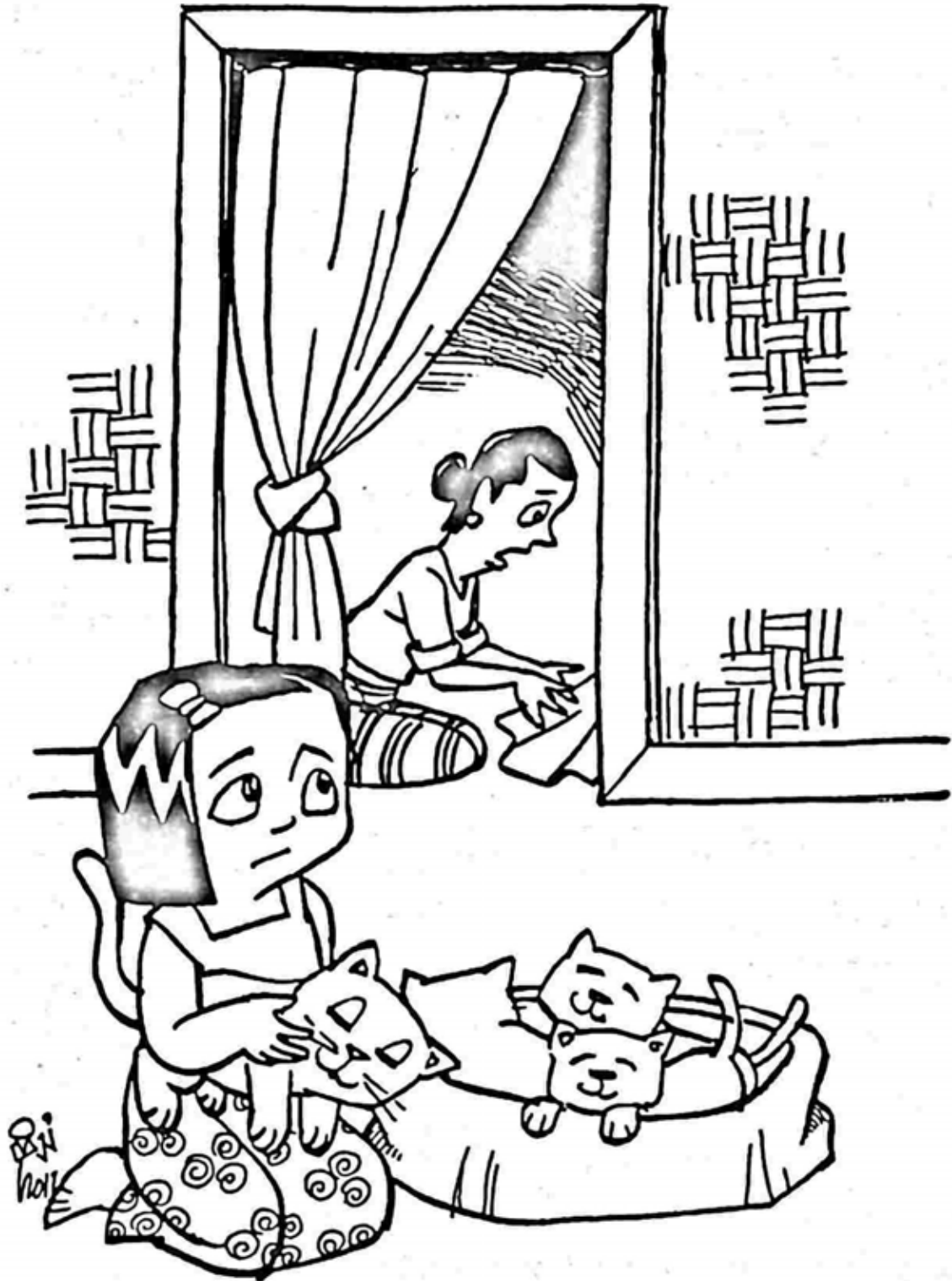
“မြခင်ရေ လာဟေ့”

အေးလှက အိမ်ရှေ့မှရပ်ကာ ခေါ်နေသည့်တိုင်အောင် မြခင် ရုတ် တရက် ထွက်မလာသေးချေ။ ခဏကြာမှ မြခင်က ကပျာကယာ ပြေး ထွက်လာသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ကျောင်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက် လာခဲ့ကြရလေတော့သည်။

နေ့လယ် မုန့်စားလွှတ်ချိန်၌ အေးလှနှင့် မြခင် မုန့်ဆိုင်တန်းတွင် အတူ ရောက်သွားကြလေ၏။

“မနက်က ကျောင်းမှ မိပါ့မလားလို့ တထိတ်ထိတ် ဖြစ်လိုက်ရ တာများဟယ်၊ နင်ကလည်း ဒီနေ့မှ ဘာလို့ နောက်ကျရတာလဲ”

အေးလှက မြခင်ကို ပြောနေလေ၏။

မြခင်သည် မျက်နှာမရွှင်ပျပေ။

“ငါ တမင်နောက်ကျတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အမေ နေမကောင်း ဖြစ်နေလို့ပါဟ၊ ဗိုက်နာနေလို့ တစ်အိမ်လုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ်”

“နင်တို့အမေ မျက်နှာမြင်မလို့ ဗိုက်နာနေတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား၊ အခု မွေးပြီးပလားဟင်”

အေးလှက စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးလေ၏။

“ဘယ်မွေးရဦးမှာလဲဟ၊ ညကတည်းက ထပြီး ဗိုက်နာနေတာ မနက်က ငါ ကျောင်းလာတဲ့အထိ ဘာမှ မထူးခြားသေးဘူး။ အဲဒါ ဒေါ်လေးနဲ့ အဖေတို့က စိတ်ပူနေကြတယ်။ အမေလည်း သိပ်ညည်းနေ တော့တာပဲ၊ ငါ အိမ်ပြန်ချင်လိုက်တာ အေးလှရယ်”

အေးလှသည် မြခင်အမေ မျက်နှာမြင်ခါနီး ဗိုက်နာနေကြောင်း ကြားသိရသောအခါ “မြခင်တို့အမေ မြန်မြန် မျက်နှာမြင်ပါစေ”ဟု စိတ် ထဲမှာ ဆုတောင်းရင်း ကွယ်လွန်သွားသော သူ့အမေကို ပြန်၍ တွေး တောနေမိလေသည်။

သူ့အမေ ဆုံးစဉ်အခါက အေးလှသည် ခုနစ်နှစ်အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ အိမ်အတွင်းခန်းတွင် ကိုယ်ပြည့်လက်ပြည့် မိခင်က ဗိုက်နာ သဖြင့် ညည်းညူနေပုံ၊ အိမ်နီးချင်းများ ဝင်ထွက်ကာ လှုပ်ရှားနေကြပုံ၊ ဘွားဘွား မျက်နှာမကောင်း ဖြစ်နေပုံတို့ကို ခပ်ရေးရေးပြန်၍ အမှတ်ရနေ လေတော့သည်။ နောက်ဆုံးအချိန် အမေ့ကို စောင်ပုခက်ကြီးဖြင့် ထမ်းကာ မြို့ဆေးရုံကို ခေါ်သွားရပုံမှာ အေးလှ အမှတ်မိဆုံး ဖြစ်နေရလေ၏။

“ဘွားဘွား၊ အမေ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မြို့ဆေးရုံကို ခေါ်သွားရတာ လဲဟင်” ဟု သူက ဘွားဘွားကို မေးလိုက်တိုင်း ဘွားဘွားက “ကလေး မမွေးနိုင်လို့ ခေါ်သွားရတာ၊ ဒီက လက်သည်က ဘာမှ နားမလည်လို့” ဟုသာ ပြန်ပြောလေသည်။ ရက်အတန်ကြာ အမေပြန်မလာဘဲနေသော

အခါ၌ အေးလှက အဘွားကို တတွတ်တွတ် မေးပြန်တော့သည်။ ဘွားဘွားက မျက်ရည်စက်စက်ဖြင့် “ခဏခဏ မမေးပါနဲ့ဟယ်၊ နင့်အမေမီးမဖွားနိုင်လို့ ဆုံးပြီတဲ့” ဟုသာ တစ်ခါတည်း ပြန်ပြောထားလိုက်လေတော့သည်။

အေးလှသည် ဝမ်းဆွဲလက်သည် အရောက်နောက်ကျသဖြင့် အချိန်လွန်ကာ မီးမဖွားနိုင်ဖြစ်ပြီး သေဆုံးရသော သူ့အမေအကြောင်းကို တစ်ခါတည်းသာ မေးရတော့သည်။ အေးလှသည် ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းလာသည့်အခါတိုင်း ဘွားဘွားကို မမေးဝံ့တော့ဘဲ သူ့ဘာသာသူ့အမေအကြောင်းကို တစ်မိမိမိ တွေးနေမိတတ်လေသည်။ “ဝမ်းဆွဲအလာနောက်ကျလို့ နင့်အမေ မီးမဖွားနိုင်ဖြစ်ပြီး ဆုံးပြီတဲ့” ဟု ဘွားဘွားက ပြောသည်ကိုသာ နားထဲတွင် မမေ့နိုင်အောင် ကြားယောင်နေမိလေသည်။

အေးလှသည် အတန်းထဲတွင် စာသင်နေရင်း အမေ့ကို ပြန်သတိရလျက် မြခင်၏ အမေအတွက်လည်း စိတ်ပူလာမိလေသည်။ ညနေကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်း တီးလိုက်သောအခါ အတန်းထဲမှ ကပျာကယာ ထွက်သွားသော မြခင်နောက်သို့ အေးလှ မိအောင် လိုက်သွားလေ၏။

အေးလှက “နေပါဦးဟ... နင်တို့အိမ်ကို ငါပါလိုက်ချင်လို့” ဟု ပြောလေ၏။ မြခင်က ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်နေရာမှ “နင်တို့ဘွားဘွား စိတ်ပူနေပါ့မယ်ဟယ်၊ အိမ်ပြန်ပြောပြီးမှ လာခဲ့ပေါ့” ဟု ပြောသဖြင့် အေးလှက အိမ်ဆီသို့ တန်းပြန်လာခဲ့လေသည်။

မီးဖိုဆောင်ထဲ၌ အဘွားကို တွေ့ရလေ၏။

“ဘွားဘွား... အေးလှ ဘာမှ ဝိုင်းမလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ မြခင်အမေ ဗိုက်နာတဲ့ဆီကို သွားလိုက်ဦးမယ်”

အဘွားက ဟင်းအိုးတည်နေရာမှ “မြခင်အမေ ဗိုက်နာတာ

ညည်းတို့အလုပ်လား၊ ဘာလုပ်ဖို့ သွားမှာလဲအေ့” ဟု ပြန်မေးလေ၏။

“မြခင် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာ မြင်ရလို့ သွားမှာပါအဘွားရယ်၊ သူ့အမေ ခုထက်ထိ မမွေးသေးဘူးလို့ ပြောတာပဲ၊ အဲဒါ သွားကြည့်မလို့ပါ”

“အို... ကလေးမျက်နှာမြင်တဲ့ဟာ ညည်းတို့အရွယ်လေးတွေ ဝင်မကြည့်ကောင်းဘူး။ အိမ်ခန်းထဲတွေ၊ ဘာတွေ ဝင်မရှုပ်ကြနဲ့နော်၊ ဒါထက် တို့အိမ်က ‘ဇီးမ’ လည်း မနက်က အိမ်ပြန်မလာဘူး၊ ဘယ်လျှောက်လည်နေတယ်မသိဘူး၊ ထမင်းလည်း လာမစားဘူး”

“အော်... ဟုတ်သားပဲ ဘွားဘွားရယ်၊ အေးလှ မေ့နေလိုက်တာ၊ ‘ဇီးမ’ ခုလိုသာ လျှောက်လည်နေရင်တော့ တစ်အိမ်အိမ်မှာ သားကျနေတော့မှာပဲ။ ကြောင်သားကလေးတွေ အေးလှတို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

အေးလှသည် ကြောင်မကြီး ‘ဇီးမ’ ကို သတိရပြီး “အတူးရေ... မနက်က ဇီးမလည်း ပြန်မလာဘူးတဲ့၊ အဲဒါ နင်တို့ လိုက်ရှာကြပါဦးတဲ့၊ သားကျခါနီးမှာ ဒီလိုလျှောက်သွားနေတာတော့ မကောင်းပါဘူးဟယ်၊ ကဲ... ငါသွားမယ်နော်” ဟု အတူးကို မှာခဲ့ပြီး မြခင်တို့အိမ်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

မြခင်တို့အိမ်၌ မြခင်နှင့် မောင်ညီမလေးတို့ ကလေးတစ်စု အိမ်ခန်းပြင်ဘက်တွင် ထွက်ထိုင်နေကြလေ၏။

“အေးလှ လာဟေ့ ဒီကို”

မြခင်က ဆီးခေါ်သဖြင့် အေးလှဝင်သွားသောအခါ အိမ်ခန်းထဲမှ မြခင်အမေ ညည်းညူနေသံ ကြားရလေ၏။

“ဝမ်းဆွဲဆရာမ ရောက်ပလားဟင် မြခင်”

အေးလှက စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးရာ မြခင်က ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

“ဟာ... ဒါဖြင့် ဘာကြောက်စရာ/ရှိသလဲဟ၊ ခုပဲ မွေးတော့မှာပေါ့”

မြခင်က ဘာမျှ နားမလည်သည့်အလျောက် မျက်နှာ မရွှင်ပျနိုင်ပေ။
“တို့ အိမ်ခန်းထဲ မဝင်ကြရဘူးလားဟယ်။ လုပ်စရာရှိတာ ဝိုင်း
လုပ်ပေးကြရအောင်”

အေးလှက ပြောသဖြင့် မြခင်က “လာ... သွားကြည့်ကြတာပေါ့”
ဟု ပြောကာ နှစ်ယောက်သား အိမ်ခန်းဘက်သို့ ထလာခဲ့ကြလေ၏။
အခန်းထဲ၌ မြခင်၏အမေသည် အငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ တညည်းညည်း
တညူညူဖြစ်ကာ ဗိုက်နာနေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ အေးလှတို့ကို
မြင်သောအခါ ဆရာမအနားတွင်ထိုင်ကာ စောင့်နေသော ဒေါ်လေးက
“အို... ဟဲ့ကောင်မလေးတွေ မလာကြနဲ့လေ၊ မီးနေခန်းထဲကို နင်တို့
မဝင်ကောင်းဘူး၊ သွားကြ” ဟု နှင်လေ၏။ မရဲတရဲဖြစ်နေသော မြခင်
က ပြန်လှည့်သွားမည်အပြု လူနာနားတွင် ထိုင်နေသော ဝမ်းဆွဲဆရာမ
က ဝင်၍ “လာချင်လည်း လာကြပါစေလေ၊ သူတို့ကြည့်ရဲရင် ကိစ္စ
မရှိပါဘူး” ဟု ပြောလေ၏။ အေးလှကမူ “ကျွန်မတို့ ကြည့်ချင်တာချည်း
မဟုတ်ပါဘူး အန်တီရယ်၊ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးချင်လို့ပါ” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

“ကဲ... ဒါဖြင့်လည်း သူတို့ကို တစ်ခုခုကြည့်ခိုင်းပေးထားလိုက်ပါ
လား၊ အခု မွေးလည်း မွေးခါနီးပါပြီ”

ဆရာမက “မွေးခါနီးပြီ” ဟု ပြောသဖြင့် “ကဲ... လာကြ ကောင်မ
လေးတွေ ဟောဒီအဝတ်တွေနားမှာ စောင့်နေ၊ မျက်နှာမြင်တော့ ယူပေး
ဟုတ်လား”

ဒေါ်လေးက အဝတ်ပုံကို ပြကာ ပြောသောအခါ မြခင်က သူ့
အမေ မျက်နှာမြင်တော့မည်ကို မကြည့်ဝံ့သဖြင့် အခန်းပြင်ဘက်သို့
ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ အေးလှသာ အဝတ်ပုံနားတွင် ခပ်တည်တည်
ထိုင်နေခဲ့လေ၏။

ဆရာမသည် လူနာအနီးသို့ တိုးကပ်သွားပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ရှု

လေ၏။

“ခဏလောက်ပဲ လှဲပေးလိုက်ပါ။ မွေးတော့မယ်” ဟု ဆရာမက ပြောပြီး ကလေးငယ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်ကို အေးလှ ကောင်းစွာ မြင် လိုက်ရလေ၏။ အေးလှ၏ ရင်ထဲတွင် သိမ့်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားလေ၏။ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်ကာ ဘာကို ကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသော်လည်း ဆရာမတောင်းသည့် အဝတ်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ယူပေးနေမိလေသည်။

မြခင်တို့ တစ်အိမ်လုံးသည် ကလေးအူဝဲသံနှင့်အတူ စိတ်လက် ပေါ့ပါး ပျော်ရွှင်နေကြလေ၏။

အိမ်ပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာသော အေးလှက “ကလေးမျက်နှာ မြင်ဖို့ လုပ်ပေးရတာ မခက်ပါဘူးဟယ်၊ ငါကြီးလာရင်တော့ ဝမ်းဆွဲ ဆရာမလုပ်ရင် ဖြစ်မှာပဲ” ဟု ပြောလေ၏။

မြခင်ကမူ “အံ့မာ၊ နင်က တစ်ခါလောက်ဝင်ကြည့်ပြီး ကြီးကျယ် လာလိုက်တာ၊ နင် ရွံ့ကောမရွံ့ဘူးလား” ဟု ပြောလေ၏။

“ဘာရွံ့စရာရှိလဲဟယ်၊ ဆရာမက “ဒါ ဓမ္မတာပဲ” လို့ ပြောတယ် ဟ၊ ငါလည်း ခုပဲ နင်တို့အမေအတွက် အဝတ်တွေ ယူပေးခဲ့ပြီ၊ ကဲ ငါပြန်မယ်ဟာ အဘွားမျှော်နေလိမ့်မယ်”

အေးလှသည် မြခင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကိုယ်လက်ပေါ့ပါးစွာ အိမ် ဘက်သို့ ပြန်လာသောအခါ၌ သူ့ဆီကို ပြေးလာသောအတူးနှင့် တွေ့ရ လေ၏။

“ဟဲ့အတူး၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဇီးမလေး၊ ပြန်ရောက်လာပြီအစ်မ”

“ဇီးမကို ကျွန်တော် လိုက်ရှာတော့ ဟိုဘက်က ခြံကြီးထဲက တဲလေးထဲမှာ တွေ့ရတယ်။ သားမကျနိုင်ဖြစ်ပြီး အော်လိုက်တာ ဆူနေ တာပဲ၊ ခု အိမ်ကို ချီလာခဲ့ရတာပေါ့” ဟု ပြောပြလေ၏။

“ဇီးမ ဘာဖြစ်လို့ သားမကျနိုင်ပါလိမ့်၊ ဒါဖြင့် မြန်မြန်လာ” ဟု ပြောပြီး အေးလှသည် အတူးနှင့်အတူ အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာခဲ့လေ၏။

ဇီးမသည် မျက်တွင်းဟောက်ပက်ဖြစ်ကာ ဗိုက်နာလွန်းသဖြင့် အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“သနားစရာ အစ်မရယ်၊ တို့လည်း ဘာမှ မလုပ်ပေးတတ်ဘူး” ဟု အတူးက ပြောလေ၏။

“ကြောင်ကလေး မွေးခါနီးပြီဟ၊ ကြည့်ပါလား” ဟု အေးလှက ဇီးမကို အသာကိုင်ကာ မ၍ ကြည့်လိုက်ရာ ကြောင်ခြေထောက်ကလေး နှစ်ချောင်း ပြုထွက်နေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ကြောင်ခြေထောက်ကလေး နှစ်ချောင်းမှာ မလှုပ်မယှက်ပင် ဖြစ်နေလေသည်။ အေးလှသည် “မြခင် တို့အိမ်က ဝမ်းဆွဲဆရာမသာရှိရင် ကောင်းမှာပဲ” ဟု တွေးကာ ငေးကြည့်နေလေ၏။ ဇီးမကလည်း အသံနက်ကြီးဖြင့် တအော်တည်းအော်ကာ တညှစ်တည်း ညှစ်နေရှာလေ၏။

အေးလှသည် ဇီးမကို သနားစိတ်ဖြင့် ကြည့်နေရင်း မြခင်အမေကလေးမျက်နှာ မြင်သည်များကို သတိရကာ ဝမ်းဆွဲဆရာမ လုပ်ဟန်ကိုင်ဟန်တွေကို မြင်ယောင်နေလေ၏။ အေးလှသည် ဝေဒနာခံစားနေရရှာသော ဇီးမဗိုက်ကို လက်ဖြင့် အသာ စမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကြောင်ကလေးသုံးကောင် တိုးရှေ့နေကြသည်ကို သိရလေ၏။ ပထမတစ်ကောင်မှာ ခြေထောက်မှစ၍ မွေးသဖြင့် ရုတ်တရက် တိုးမထွက်နိုင် ဖြစ်နေသည်ကို စမ်းကြည့်ရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ခဏကြာသောအခါ အေးလှသည် အဝတ်စုတ်တစ်ခုကို အစသေးသေးကလေး ဆုတ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့လက်ကို လျှောက်ကာပတ်ပြီး ဝမ်းဆွဲဆရာမ၏ လက်စွပ်အိတ်နှင့် တူအောင် လုပ်နေလေ၏။ လက်ငါးချောင်းစလုံး ပတ်ပြီးသောအခါ ဇီးမ၏ဗိုက်ကို သူ့ဘယ်လက်ဖြင့်

အသာကိုင်ကာ မသိမသာ စမ်းကြည့်ပြီးနောက် အဝတ်စုတ်များ ပတ်ထားသော ဘယ်လက်ဖြင့် ကြောင်ငယ်ကလေး၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို အသာဆွဲယူလိုက်ရာ လျှောခနဲ ထွက်ကျလာလေ၏။

ကြောင်ငယ်ကလေးသည် အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ဇီးမသည် အသံနက်ကြီးဖြင့် ဟစ်အော်ပြီး တအားညှစ်နေရာမှ နောက်ထပ် ကြောင်ငယ်ကလေးတစ်ကောင် မွေးလာပြန်လေ၏။ နောက်ဆုံးတစ်ကောင် မွေးလာသောအခါ၌ ဇီးမသည် မအော်တော့ပေ။ မွေးပြီးသော ကြောင်သားငယ် သုံးကောင်အား လျှာဖြင့် လျက်ပေးပြီး မှိန်းနေလေ၏။ ကြောင်ကလေးများမှာလည်း အသံကလေး တည်ညံ့ အော်နိုင်လာကြလေ၏။

“အေးမြတို့ အတူးတို့ လာကြဟေ့၊ ဇီးမ သားမွေးနိုင်ပြီ”

အေးလှက တအားကြိုး၍ အော်ခေါ်လိုက်ရာ အေးမြနှင့်အတူးတို့ ပြေးဝင်လာကြလေ၏။

“ဟယ်... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဇီးမမွေးပြီ”

“လှလိုက်တာဟယ်၊ အဖြူကလေးတွေဗျ”

အေးမြနှင့် အတူးတို့က ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ ပျော်မြူးနေကြလေ၏။

“အဲဒါ ငါမွေးပေးလိုက်တာပေါ့ဟ”

အေးလှက အားရပါးရပြောပြီး သူ့မွေးပေးလိုက်သော ခြေကဖွားသည့် ကြောင်ကလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း “ငါကြီးလာရင်တော့ ဝမ်းဆွဲဆရာမဖြစ်အောင် လုပ်မယ်၊ သူ့နာပြုအတတ်လည်း သင်ရမယ်” ဟု ရင်ထဲတွင် တစ်စိတ်စိတ်တွေးကာ ကျေနပ်နေလေတော့သည်။

A FLOWER OF BEAUTY

“Grandma, Ah Hla is going to school now. I have put the curry plate in the cupboard for you and father. I have also set the breakfast table.”

Aye Hla told her grandmother who was in her room, while she was taking her school bag off the peg on the wall.

“Have you fed Ah Mya and Ah Too? Let them go along with you.” Her grandmother said as she was coming out of her room.

“They have already finished eating and gone. They said they might be late for the classes, had not helped me in the kitchen. I, too, am going now. I’ll have to take Mya Khin on the way.”

The grandmother stared at Aye Hla who was hurriedly leaving the house.

“She is the one who has to work hardest in the

house. She can't afford to live like any other young girl since her mother's death. The task of looking after the two younger ones and her father isn't small. She has to read her lessons in the midst of her housework. In this way she has now come up to the seventh standard," the grandmother said to herself.

While still staring, the grandmother continued thinking about Aye Hla.

Aye Hla, Aye Mya, and Ah Too were the children whose mother had died. Aye Hla was seven, Aye Mya five and Ah Too three when their mother died. And they had to grow up with her, their grandmother.

Aye Hla loved Mya Khin most among her friends. Mya Khin was living with her parents, and in her house were her brother and sisters and also a woman who, they said, was their aunt.

"Mya Khin, come"

Mya Khin did not come out as soon as Aye Hla had called her in front of her house. She came out hurriedly a little later, and they both went to school rather quickly.

At mid-day break, Aye Hla and Mya Khin went together to the row of sweetmeats stalls.

"I was so afraid this morning that we might be

late for school. Why were you so late today?" Aye Hla said to Mya Khin.

Mya Khin looked sad. "I wasn't purposely late. Mothers was feeling bad. She had been suffering from pre-natal pain, and the whole house was busy."

"Your mother was having pain in the stomach because she was about to give birth. Isn't that so? Has the given birth now?" Aye Hla asked eagerly.

"Not Yet! She has been having the pain since last night, and nothing had happened till I left for school. So, auntie and father are worried. Mother has been groaning very much. I wish I could go back home, Aye Hla."

When Aye Hla learned about Mya Khin's mother having pre-natal pain, she thought of her dead mother and silently prayed that Mya Khin's mother might end her labour safely and quickly.

Aye Hla was only seven when her mother died. She dimly remembered how her mother, big with child, was groaning and coming out of the room, how her grandmother was looking worried. She remembered most how her mother was carried in a blanket cradle to the town hospital.

She had then asked her grandmother. "Why was

mother taken to the town hospital?” Grand-mother said only this in reply: “Because she could not give birth to the child; because the midwives here couldn’t help her.” Some days later, when her mother did not come back Aye Hla asked her grand-mother repeatedly why she didn’t come back. With tears in her eyes, the grandmother said once and for all; “Don’t ask me so often. Your mother had died because she couldn’t give birth to the child.”

Aye Hla could ask her grandmother only once about her mother who died in labour because the midwife was late in coming to her. She dared not ask her grandmother again whenever sadness came to her breast. So she thought of her mother by herself with a lingering thought.

Aye Hla was remembering her mother while she was attending her class and was also worried about Mya Khin’s mother. When the school bell rang in the evening, she rushed to catch up with Mya Khin who was leaving hurriedly.

“Ah, wait! I want to come along to your house,” Aye Hla said.

“Your grandmother may be worried about you. Come only after you have gone to your house and

told her,” Mya Khin said her. So she went straight home.

She found her grandmother in the kitchen.

“Grandma, I can’t help you today. I am going to Mya Khin’s house. Her mother is having pre-natal pain.”

While cooking curry, grandmother said, “Is this your business? What are you going there for?”

“I am going there because I saw Mya Khin looking sad. She said her mother hasn’t given birth till now. So I am going to have a look.”

“Oh, you shouldn’t look in at the childbearing labours at your age. Go, if you want to go to Mya Khin, but you must not go into the room and meddle with things. By the way, Zeema of our house hasn’t come home since this morning. I don’t know where she has been roaming. She hasn’t come to eat.”

“Ah, that’s right, grandma. I have forgotten. If Zeema is roaming like this, she will kitten in one of the houses, and we will not be getting the kittens.”

Remembering Zeema, the cat, Aye Hla said to Ah Too:

“Ah Too, Zeema hasn’t come back since this morning. You all will please search for her. It isn’t

good for her to be roaming when her time for kitting is getting near. Now, I'll go."

So saying, she left for Mya Khin's house.

At Mya Khin's house, Mya Khin and her younger brothers and sisters were sitting outside the room.

"Come here, Aye Hla."

Aye Hla went into the house, and she heard Mya Khin's mother groaning in the room.

"Has the midwife arrived?" Aye Hla asked anxiously, and Mya Khin nodded.

"If that is so, what is there to be afraid of? The child will be brought forth just now."

As Mya Khin did not know anything about child-bearing, she still looked sad.

"Can't we go into the room? Let's do together what is to be done there."

When Aye Hla said so, Mya Khin said, "Come, let's go and look." So saying, both of them rose and came toward the room. In the room they saw Mya Khin's mother squirming and groaning with pain. When she saw Aye Hla and Mya Khin coming, the aunt who had been sitting near the midwife said, "Oh, hey girls, don't come. You shouldn't come into the

labour room. Go!” When the timid Mya Khin was about to turn round to leave, the midwife sitting near the patient said, “Let them come if they want to. It doesn’t matter if they dare look at it.” Aye Hla replied. “It is not only that we want to see, auntie. It is because we want to help.”

“Then if that’s so, give them something to do. Now it is nearly time for birth.”

As she heard the midwife’s announcement, Mya Khin’s face brightened with happiness.

“Now come, girls. Sit near this heap of clothes. Give them when the time for birth comes,” said the aunt and showed them the clothes heap. Mya Khin dared not look at her mother who was about to give birth, so she left the room. Only Aye Hla remained calmly near the heap of clothes.

The midwife went close to the patient and examined her.

“Please lie down for a while. Labour time is coming.”

Aye Hla saw the midwife pull out the child as she was saying so. There was a sudden stir in Aye Hla’s breast. Although she was feeling happy and sorry at the same time and did not know what to take hold

of, Aye Hla was handing the clothes, one after another. Which the midwife had asked for.

The entire household of Mya Khin was relieved and happy with the child's cries.

Aye Hla came out of the room and said, "It is not difficult to do midwife work. I will probably become a midwife when I grow up."

But Mya Khin laughed and said, "Aha, you feel grand after having seen just once. Don't you also loathe it?"

"What is there to loathe? The midwife says it is natural. I have just given the clothes for your mother. Now, I am leaving. Grandma will be waiting for me."

Aye Hla was coming light-heartedly to her house after she had taken of Mya Khin. On the way she met with Ah Too who was running toward her.

"Hey, Ah Too, what has happened?"

"Zeema has come back, Ah Ma. I went in search of Zeema and found her in the small hut in the compound over there. She was crying noisily because she could not get the kittens out. So I had to carry her home."

"Why can't Zeema kitten? Now, come quick," Aye Hla said, hurrying up to the house with Ah Too.

Zeema was crying hoarsely because she was having great pain, her eyes sunk deep in the sockets.

“It is pitiful, Ah Ma. We don’t know what to do,” said Ah Too.

“The cat is about to kitchen. Look, “Aye Hla said, lifting Zeema gently. She then saw two little legs peeping out. The kitten’s legs were still. Aye Hla stared at them, saying to herself, “It would be good if the midwife from Mya Khin’s house were here.” Zeema was crying and crying and straining herself. Looking at Zeema with pity in her heart, Aye Hla remembered Mya Khin’s mother’s child-birth, and seemed to see what the midwife did. She felt with her hand the suffering Zeema’s stomach and found three kittens pushing one another. She did not know what to do, as she was feeling with her hand, and found that the first kitten could not come out because it was coming out with legs first.

A little later, Aye Hla tore out a piece of rag and wrapped her fingers just as the midwife put on the gloves. After having wrapped up all the five fingers, she gently felt Zeema’s stomach with her left hand, and then gently pulled the kitten’s legs with the same left hand. **The kitten** came out easily.

When the kitten was outside, Zeema made a hoarse cry and strained herself with all her strength, and another kitten came out. When the last kitten was born. Zeema did not cry any more. She licked her three kittens and slowly closed her eyes. The kittens were making a lot of noise.

“Come, Aye Mya and Ah Too. Zeema has already kitted.”

Aye Hla shouted loudly. Aye Mya and Ah Too rushed in.

“Hey, Zeema has kitted.”

“Ha! So beautiful! They are white ones.”

Aye Mya and Ah Too were so cheerful.

“That’s what I have done for Zeema’s birth.”

Aye Hla said with satisfaction and was gazing at the kitten whose legs she had pulled out. She was feeling happy and sorry at the same time so much so that tears welled up in her eyes. She had been seeing in her mind the midwife at Mya Khin’s mother’s confinement.

“I will become a midwife when I grow up. I must get nursing training,” she said to herself with satisfaction.

ဆက်သားကလေး တာတီး

မောင်ချိုသည် ခင်တန်းရွာ လယ်သမားကြီး ဦးစံနှင့် ဒေါ်မယ်တို့၏ သားကလေး ဖြစ်လေ၏။ ခင်တန်းရွာ မူလတန်းကျောင်းတွင် စာသင် နေသူကလေးဖြစ်၍ နေ့စဉ် တစ်မိုင်ခန့်ဆေးသော လယ်တောမှ ရွာကျောင်း ဆီသို့ ခြေကျင် ကျောင်းတက်ရလေသည်။ မောင်ချိုသည် စာသင်ရခြင်း အပြင် မိဘများ၏ လယ်အလုပ်တွင် ဝိုင်းကူလုပ်ကိုင်ပေးလေ့ရှိတတ် သည်။

တစ်နေ့သ၌ မောင်ချိုသည် သူ့ဖခင်၏လယ်ထဲတွင် ဝိုင်းကူ၍ လုပ်ပေးပြီးနောက် တဲဆီသို့ ပြန်လာရာ လမ်းတွင် ရိုးပြတ်အလွန်၌ ခြေ ချော်ပြီး လဲကျသွားလေ၏။ မောင်ချို မထနိုင်ဘဲ ရှိစဉ် သူ့ဖခင်က ပြေး လာပြီး ဆွဲ၍ ထူလေ၏။ မောင်ချိုက “နာလိုက်တာအဖေရယ်၊ ကျွန် တော် လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့ပါဘူး၊ တဲဆီကို ထမ်းခေါ်သွားပါ” ဟု ငို၍ ပြောလေ၏။ ဦးစံသည် သူ့သား ခြေထောက်နာနေသည်ကို သိရ သဖြင့် ပခုံးမှာထမ်း၍ ပြန်လာခဲ့ရလေ၏။ မောင်ချိုသည် ခြေထောက် နာနေသဖြင့် မလှုပ်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေရာ ရွာထဲမှ ဆေးဆရာကိုပင့်၍

ပြသကြလေ၏။ ဆေးဆရာက “မောင်ချို ခြေထောက်ကျိုးသွားတာ၊ ပေါ့ပေါ့မနေပါနဲ့၊ မြို့က ဆေးရုံကို ခေါ်သွားပြီး ကုသကြပါ” ဟု ပြောလေ၏။ ဦးစံတို့လည်း မောင်ချိုအတွက် စိုးရိမ်စွာဖြင့် ညတွင်းချင်း မှာပင် ခင်တန်းရွာနှင့် ရှစ်မိုင်ခန့်ဝေးသည့် မြင်သာမြို့သို့ လှေကလေးနှင့် ခေါ်ဆောင်သွားကြရလေ၏။

မြင်သာမြို့သို့ ရောက်သောအခါ ဆေးရုံသို့ တင်ကြလေ၏။ ဆေးရုံ ဆရာဝန်ကြီးက မောင်ချို၏ ခြေထောက်နာကို ကြည့်ရှုပြီးနောက် “ဒီကလေးရဲ့ ခြေနာကို အနည်းဆုံး နှစ်လလောက် ကုသမှ ကောင်းလာ နိုင်မယ်၊ ဆေးရုံ တင်ထားခဲ့ကြပါ” ဟု ပြောပြလေ၏။ သူ့မိဘတို့က လည်း မောင်ချိုကို မြို့ဆေးရုံတွင် တင်ထားခဲ့ပြီးနောက် ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ ကြလေ၏။

မြင်သာမြို့ ဆေးရုံဆရာဝန်ကြီးသည် ခြေကျိုးနေသူကလေးအား ကြပ်မတ်၍ ကုသပေးလေသည်။ မောင်ချိုသည် တစ်နေ့တခြား ခြေ ထောက်နာ သက်သာလာလေ၏။ ခြေထောက်ကို ကျပ်စည်းထားပြီး အိပ်ရာတွင် အိပ်နေကာ ကုသရသည်မှာ တစ်လကျော်ကျော်ခန့် ကြာရှိ သွားလေ၏။ အိပ်ရာထဲတွင် အိပ်နေရသဖြင့် မောင်ချို၏ မိဘတို့သည် မကြာခဏ ရွာမှ ရောက်လာကြပြီး မောင်ချိုအား လာကြည့်ကြသည်။

တစ်လကျော်ကျော် နှစ်လလောက် ကြာသောအခါ ဆရာဝန်ကြီး ရောက်လာပြီး မောင်ချိုကို ချိုင်းမှနေ၍ တွဲထူကာ အထိခိုင်းလေသည်။ မောင်ချိုအား မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းလိုက်သောအခါ မနာမကျင်ဘဲ ကောင်း မွန်စွာ ရပ်နိုင်လာလေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးက မောင်ချိုအား “နောက်တစ် ပတ်နေလျှင် ဆေးရုံက ဆင်းနိုင်ပြီ” ဟု ပြောလေ၏။ မောင်ချိုသည် ထိုတစ်ပတ်အတွင်းမှာ ဆေးရုံ၌ တက်ရောက်ကုသနေကြသည့် လူနာ များကို လိုက်၍ ကြည့်နေတတ်လေသည်။ လမ်းလည်း လျှောက်နိုင်လာ

ပြီဖြစ်သဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် အလကားမနေတော့ဘဲ အခြားသော လူနာ တို့ကို လိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်ကူးနေတတ်လေသည်။ မြင်သာမြို့ ဆေးရုံ ကလေးသည် ငယ်သော်လည်း လူနာများနှင့် ပြည့်ကျပ်နေကာ ကုသ ပေးပုံတို့မှာလည်း ကောင်းလှသဖြင့် မောင်ချိုသည် အားကျသည့်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေလေ၏။ သူကြီးလာလျှင် မကျန်းမာသည့် လူများအား ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးလိုသည့် စိတ်စေတနာ ဖြစ်ပေါ်နေလေ တော့သည်။

ဆေးရုံက ဆင်းတော့မည့်နေ့၌ ဆရာဝန်ကြီး ရောက်လာပြီး မောင်ချိုအား ဆေးလိမ်းပေးသေးသည်။ မောင်ချိုက သူ့ခြေထောက်ကို အကောင်းပကတိ ဖြစ်လာအောင် ကုသပေးသည့် ကျေးဇူးရှင် ဆရာကြီး အား ရိုသေစွာ ထိုင်၍ ကန်တော့လေ၏။ ကန်တော့ပြီးနောက် မောင် ချိုက “ကျွန်တော့်ခြေထောက်ဟာ ဦးဦးကုသပေးလို့ အကောင်းပြန်ဖြစ် လာရတာပါ။ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကြီးလာရင်လည်း ဦးဦးလိုပဲ လူနာတွေကို ဆေးကုနိုင်တဲ့ ပညာမျိုး တတ်ချင်လိုက်တာ” ဟု ပြောလေ၏။

ဆရာဝန်ကြီးက သွက်လက်လှသော မောင်ချိုအား ကြည့်ကာ “အေး... ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ မင်းကြီးလာရင် ဦးဦးလို ဆရာဝန်ကြီး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်ကွဲ့၊ ကျောင်းမှာ အနည်းဆုံး ဆယ်တန်းအောင်အောင် သာ ကြိုးစား၊ အောင်ပြီးရင် ဆေးကျောင်းမှာ ဆက်နေနိုင်တယ်၊ ကဲ ကဲ ငါ့တူ ပြန်နိုင်ပါပြီကွယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မောင်ချိုသည် ရွာသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကျောင်းနှစ်လလောက် ပျက်ခဲ့ရသဖြင့် စာကို ဆက်၍ ကြိုးစားရလေ၏။ စာမေးပွဲရောက်သော အခါ မောင်ချိုသည် ကြိုးစားသည့်အတိုင်း အောင်မြင်လေတော့သည်။ စတုတ္ထတန်း စာမေးပွဲကို အမှတ်ကောင်းကောင်းနှင့် အောင်မြင်လေသ

ဖြင့် မောင်ချိုက ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ သူ့မိဘများအား နောက်နှစ်မှာ ကျောင်းဆက်နေဖို့ ပူဆာလေသည်။ သူတို့ရွာကလေးမှာ မူလတန်း ကျောင်းသာ ရှိသဖြင့် မောင်ချိုက မြင်သာမြို့ရှိ ဦးလေးအိမ်တွင် ပြောင်းပြီး ခုနစ်တန်းအထိ ပညာဆက်သင်ပေးရန် မိဘများအား ပြောပြလေသည်။

“ကျွန်တော် ခုနစ်တန်းအောင်အောင်နေပြီး ဆယ်တန်းရောက် အောင်လည်း စာကြိုးစားချင်သေးတယ် အဖေရယ်၊ ဆေးရုံက ဦးဦးက ပြောလိုက်တယ်၊ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးရင် ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် သင်နိုင် တယ်တဲ့” ဟု ပြောပြကာ ပူဆာလေတော့သည်။

မောင်ချို၏ မိခင်က သူ့သားကို ကျောင်းဆက်မထားချင်ပေ။ “အိုကွယ်... သားကလည်း လေးတန်းအောင်လည်း စာတတ်တာပါပဲ၊ မင်းကြီးလာရင် လယ်ထဲမှာပဲ အလုပ်လုပ်ပေါ့၊ မင်းအဖေမှာလည်း ကူ ဖော်ညီဖော်မှ မရှိတာဘဲ” ဟု ပြောလေ၏။

မောင်ချိုကလည်း သူ့ကျောင်းဆက်နေချင်သည့် အကြောင်းကို သာ တတွတ်တွတ် ပြောနေလေ၏။ မောင်ချို၏ ဖခင်ကမူကား ပညာ ဆက်သင်ချင်နေသည့် သား၏ အလိုကို လိုက်ချင်လာသဖြင့် “ကဲ... ဒါလောက် ပညာသင်လိုတာဖြင့် မကြာခင်မှာပဲ မြင်သာမြို့က ငါ့ညီ အိမ်မှာ သွားအပ်ပေးမယ်၊ ကိုယ့်မိဘနဲ့ အတူနေသလိုတော့ မဟုတ်ဘူး ကွဲ့နော်၊ ပညာကိုသာ ကြိုးစားဖို့ပဲ” ဟု ပြောလေသည်။

ကျောင်းမဖွင့်မီ ရက်အတွင်းမှာပင် မောင်ချိုသည် သူ့ဖခင်နှင့်အတူ မြင်သာမြို့သို့ လှေကလေးနှင့် လာခဲ့ကြလေသည်။ မြင်သာမြို့တွင် ဦးလေးရှိသဖြင့် မောင်ချိုသည် နေ့စဉ်မှန်မှန် စာကျက်ကာ ကျောင်း ကောင်းကောင်း တက်နိုင်လေသည်။ မောင်ချိုသည် ဦးလေးအိမ်တွင် နေရသော်လည်း အိမ်၌ လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို ကိုယ့်အိမ်မှာကဲ့သို့ပင် ဝိုင်းကူ၍ လုပ်ပေးတတ်လေသည်။ သွက်လက်ချက်ချာသူကလေး ဖြစ်

သဖြင့် ကလေးပီပီ ပေါ့ပါးစွာ လုပ်ကိုင်ပေးတတ်သဖြင့် တစ်အိမ်လုံးက သူ့ကို ခင်မင်ကြရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သုံးနှစ်ခန့် ကြာသောအခါ ခုနစ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေဆို ခါနီး၌ မောင်ချိုသည် ခင်တန်းရွာသို့ စာတစ်စောင် ထည့်လိုက်သည်။ စာမေးပွဲဖြေပြီးလျှင် ရွာသို့ ပြန်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း စာရသောအခါ မောင်ချို၏ အမေကလည်း မောင်ချိုထံ စာတစ်စောင် ပြန်ရေးလိုက် လေသည်။ စာထဲ၌ “သား မောင်ချို ပြန်လာလျှင် လူကြိုကောင်းကောင်း နှင့် ပြန်လာခဲ့ပါ။ လမ်းခရီးမှာ သောင်းကျန်းသူများဘေးရန် ရှိနေပါ သည်။ လုံခြုံစိတ်ချရသည့်လှေနှင့်မှ ပြန်လာပါ” ဟု ပါလာလေသည်။

မောင်ချို၏ ဦးလေးသည် စာရသဖြင့် မောင်ချို စာမေးပွဲဖြေဆို ပြီးသောအခါ တစ်နေ့ညနေလောက် ရေတက်ချိန်၌ လှေကြိုကောင်း ကောင်းရှာပြီး မောင်ချိုအား ရွာသို့ ပြန်လွှတ်လိုက်လေသည်။ လှေမှာ မောင်ချိုတို့ရွာမှ ဦးစံ၏ လယ်သမားမိတ်ဆွေတစ်ဦး မြို့သို့ ဈေးလာ ဝယ်သည့် အပြန်လှေကြို ဖြစ်လေ၏။

လှေကို မြစ်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း လှော်လာခဲ့ရာ လမ်းတစ်ဝက် လောက်သို့ ရောက်သောအခါ ညသန်းခေါင်အချိန် ဖြစ်နေလေ၏။ လကလည်း မသာသဖြင့် ကြယ်ရောင်ဖြင့်သာ လှေကို လှော်လာကြရာ မောင်ချိုကလည်း ဝိုင်းကူ၍ လှော်ပေးလေ၏။ မကြာခင်မှာပင် ရုတ် တရက် မြစ်ကမ်းဆီမှ “ဒိုင်း” ဟူသော သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက် ရလေ၏။ မောင်ချိုတို့လည်း အံ့အားသင့်ကာ လှော်လာစဉ် နောက်ထပ် သေနတ်သံတစ်ချက် ပစ်လိုက်ပြန်ကာ မလှမ်းမကမ်းအရပ်ဆီမှ “ဟေ့... မြစ်ထဲကလှေ ရပ်လိုက်” ဟု အော်ပြောလိုက်သည်ကို ကြားလိုက်ရလေ ၏။ လှေကို ခေတ္တရပ်လိုက်စဉ် သူတို့ဆီမှပင် “ဟေ့... လှေကို ကမ်းကပ် လှော်ခဲ့” ဟု ထပ်မံအော်ပြောလိုက်သံကို ကြားရပြန်သဖြင့် လှေပေါ်မှ

လူအားလုံးက ကြောက်ကြောက်နှင့်ပင် လှေကလေးကို ကမ်းသို့ ကပ် လိုက်ရသောအခါ ကမ်းပေါ်မှာ သောင်းကျန်းသူ ဆယ်ယောက်ခန့် ရပ်နေကြသည်ကို သဲကွဲစွာ မြင်ရလေ၏။

သူတို့က “ဟေ့... လှေပေါ်ကလူတွေ အားလုံးထကြ” ဟု ပြော သဖြင့် ထရပ်လိုက်ကြရလေ၏။ “ဘာပါကြသလဲ၊ ရှိတာအကုန်ပေး ကြ” ဟု ပြောသဖြင့် လှေပေါ်မှ လူအများက ပါလာသမျှကို ချပေးကြရ လေ၏။ ထိုနောက်မှ “ကဲ... အားလုံးပြန်ထိုင်ကြ” ဟု ပြောပြီးနောက် မောင်ချိုကို မြင်သွားသော သောင်းကျန်းသူတစ်ယောက်က “ဟေ့ ကောင်ကလေး မင်းဒီကိုလာခဲ့စမ်း” ဟု ခေါ်လေ၏။ မောင်ချို ကြောက် လန့်စွာဖြင့် “ချမ်းသာပေးပါဗျာ” ဟု တုန်ယင်စွာ ပြန်ပြောမိလေ၏။ သောင်းကျန်းသူက “ဟေ့... လာဆိုလာခဲ့ပါ၊ မင်းလိုကောင်ကလေးမျိုး ကိုပဲ တို့ကလိုချင်နေတာ” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ လှေရှင်ဦးကြီးက “ချမ်းသာပေးပါခင်ဗျာ၊ ကျောင်းပိတ်ခိုက် မိဘရပ်ထံပြန်လာတဲ့ လူ ကလေးပါ၊ သူ့မိဘသိရင် စိတ်ပူနေပါ့မယ်” ဟု ဝင်ပြောလေ၏။ ထို အခါ သောင်းကျန်းသူက “အို... ဘာကြောင့် စိတ်ပူရမှာလဲ၊ လာ လိုက်ခဲ့၊ တို့ဆီမှာ မင်းတို့လို ကျောင်းသားလေးတွေ အများကြီးပဲရှိတယ်၊ မင်းတို့ ရောက်ရင် တွေ့လိမ့်မယ်” ဟုပြောကာ မောင်ချိုကို ခေါ်သွားကြလေ၏။

မောင်ချိုလည်း ကြောက်ကြောက်နှင့် လိုက်သွားရာ အတော်သွား မိကြသောအခါ တောထဲသို့ ရောက်နေသည်ကို သိရလေ၏။ မိုးလည်း လင်းလှပြီဖြစ်၍ ဘယ်ဆီမှာ ရောက်နေသည်ကို မသိနိုင်ပေ။ ထိုကဲ့သို့ လာခဲ့ကြရင်း အတော်ပင်ပန်းသောအခါ မိုးလည်း စင်စင်လင်းလာလေ ၏။ သောင်းကျန်းသူတို့သည် တောနက်ကြီးထဲသို့ ရောက်ကာ သူတို့ နေသည့် စခန်းသို့ ဝင်လာကြသည်ကို သိရလေ၏။ သောင်းကျန်းသူ စခန်းသို့ ဝင်လာကြသောအခါ မနက်စောစောကြီးမှာပင် မောင်ချိုတို့

အရွယ်လောက်ရှိသော လူငယ်ကလေးနှစ်ဆယ်ခန့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်၌ ပေါက်တူးကိုယ်စီဖြင့် မြေပေါက်နေကြသည်ကို မောင်ချို မြင်ရလေ၏။ ကျောင်းသားတို့သည် စုတ်နုတ်စွာ ဝတ်ထားကြကာ မျက်နှာမှာလည်း မရွှင်မပျနှင့် အလုပ်လုပ်နေကြသည်ကို မောင်ချို သတိ ပြုလိုက်မိလေ၏။ သောင်းကျန်းသူတို့သည် မောင်ချိုအား သောင်းကျန်းသူ ဗိုလ်ရှိရာတဲထဲသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ တဲထဲ၌ သောင်းကျန်းဗိုလ်ဆိုသူက မောင်ချိုကို မြင်ရသောအခါ “ကောင်ကလေးတစ်ယောက် ပါလာပါက လားဟေ့၊ အေး... မင်းနာမည်က ဘာတဲ့လဲ” ဟု မေးလေ၏။ မောင်ချိုက လည်း ရုတ်တရက် အကြံရကာ “ကျွန်တော့်နာမည်က ‘တာတီး’ လို့ ခေါ်ပါတယ် ဦးကြီး” ဟု လွဲ၍ ပြောလိုက်လေ၏။

သောင်းကျန်းဗိုလ်က “အမယ်... တယ်သွက်လက်ပါကလား၊ မင်းလိုကောင်ကလေးမျိုးပဲ တို့က လိုချင်နေတာ၊ ဟေ့... ဒီကောင်ကလေးကို စားစရာကလေးများ ကျွေးလိုက်ပါ” ဟု လှမ်းပြောလိုက်လေ၏။ သောင်းကျန်းသူတို့လည်း မောင်ချိုအား အစားအသောက် ကျွေးပြီး နောက် နေပူထဲတွင် အလုပ်ကြမ်းလုပ်နေသည့် ကျောင်းသားများနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာရှိသည့် တဲထဲမှာ သွင်းထားလိုက်ကြလေ၏။

မောင်ချိုသည် တဲထဲမှနေ၍ ကျောင်းသားတို့ကို လှမ်းကြည့်နေ လေ၏။ ကျောင်းသားတို့သည် နေပူကြီးထဲတွင် အလုပ်ကြမ်းတို့ကို မနားမနေ လုပ်ကြရပြီး စားရသောအခါ၌လည်း မဝရေစာဖြစ်သည်ကို သိရှိရလေ၏။ သူတို့သည် သောင်းကျန်းသူတို့၏ ဆွဲဆောင်ရာသို့ လိုက်လာကြပြီး အညာမိနေကြမှန်း မောင်ချိုသိလေ၏။ ညနေစောင်း သောအခါ မောင်ချိုထံသို့ သောင်းကျန်းသူတစ်ယောက်က လာပြီး ထမင်းကျွေးလေ၏။ သူက မောင်ချိုအား “ညကျရင် မင်းကို သောင်း ကျန်းဗိုလ်ကြီးက ခေါ်လိမ့်မယ်” ဟု ပြောလေ၏။ မောင်ချိုသည်

ထမင်းကျွေးသော်လည်း စား၍မဝင်ချေ။ အိမ်တွင်နေကြသော မိဘများ သည် သူ့အတွက် မည်မျှ ပူပင်ကြမည်ကိုတွေးကာ စိတ်မကောင်းနိုင်ချေ။

မောင်ချို၏ မိဘများတို့ကား လှေကြုံရောက်လာပြီး မောင်ချိုကို သောင်းကျန်းသူတို့က ဖမ်းသွားကြောင်း သိရသဖြင့် များစွာ သောက ရောက်ကြရလေ၏။ မောင်ချို၏မိခင် ဒေါ်မယ်ကမူ သားမောင်ချို ဘေးရန်ကင်း၍ မိဘရပ်ထံသို့ ချောမောစွာ ပြန်ရောက်ပါစေကြောင်းကို ဘုရားမှာ ဆုတောင်းနေရှာလေ၏။

မောင်ချိုသည် ညဘက်၌ သောင်းကျန်းမိလ်တဲ၏ တဲအပြင်ဘက်၌ အိပ်ရန် အမိန့်ရလေ၏။ မောင်ချိုသည် တဲအပြင်ဘက်၌ အိပ်မည် ပြုစဉ် သောင်းကျန်းမိလ်က အခေါ်လွှတ်လိုက်ကြောင်း လာပြောသဖြင့် အသာထ၍ လိုက်လာလေ၏။

သောင်းကျန်းမိလ်၏ တဲထဲသို့ ရောက်သောအခါ အခန့်သား ထိုင်ကာ စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူက ဝင်လာသော မောင်ချိုအား “ဟေ့... ကောင်လေး တာတီး၊ မင်းကို ခိုင်းစရာရှိတယ်၊ လုပ်ရင် လုပ် မလုပ်ရင် ခေါင်းဖြတ်ပစ်လိုက်မယ်” ဟု ခြိမ်းခြောက်ကာ ပြောလေ၏။ မောင်ချိုကလည်း ကြောက်လန့်သော်လည်း မကြောက်ဟန်ဆောင် လျက် “မိလ်ကြီးခိုင်းတာကို ဘာမဆို လုပ်ပါ့မယ်ခင်ဗျာ” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

သောင်းကျန်းမိလ်က “အေး... ဒီလိုမှပေါ့ကွဲ့၊ မင်းကို ငါတို့အဖွဲ့ အတွက် ခိုင်းစရာရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့ ရွာတစ်ရွာကိုသွားပြီး ငါတို့ ပေးလိုက်တဲ့စာကို ရောက်အောင်ပေးဖို့ပဲ၊ အဲဒီရွာကို ဒီက လိုက်ပို့ကြ လိမ့်မယ်၊ ကဲကွာ... မင်းသွားနိုင်တယ်ဆိုရင်ပဲ ငါတို့ ကျေနပ်ပါပြီ။ မင်း ဒီကနေ့ည တစ်ည အိပ်လိုက်ဦး။ နက်ဖြန်ခါမှ ငါခေါ်ပြီး အစီအစဉ်ကို ပြောပြမယ်။ ဟေ့ ဒီကောင်ကလေးကို ပြန်ပို့လိုက်” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်

လေ၏။ ခေါ်လာသူကလည်း မောင်ချိုအား အပြင်ဘက်သို့ ပြန်ခေါ်
လာပြီး သူ့အိပ်ရာမှာ ထားပစ်ခဲ့လေ၏။

မောင်ချိုသည် အိပ်ရာကြမ်းပြင်ပေါ်၌လှဲကာ သောင်းကျန်းသူ
များ လက်ထဲက မည်သို့ လွတ်ရမည်ကို စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်နေ
လေ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ သေနတ်ကိုထမ်းကာ အလှည့်ကျစောင့်နေ
သည့် သောင်းကျန်းသူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသောအခါ ပို၍
စိတ်ညစ်သွားရှာလေ၏။ ထိုခဏ၌ အဝေးတစ်နေရာမှ ကြက်တွန်သံ
တစ်သံကို သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသဖြင့် လူများနှင့် သိပ်မဝေးသည်ကို
စဉ်းစားမိလေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်ချိုသည် ထွက်ပြေး၍မဖြစ်နိုင်။
အစောင့်တို့ကို အထပ်ထပ် ချထားသည်ကိုလည်း သိရှိရလေ၏။

ညသန်းခေါင်လောက် ရောက်သောအခါ မောင်ချိုသည် အိပ်
မပျော်သဖြင့် စောင်းငဲ့၍ ကြည့်လေ၏။ သူ့အိပ်နေသည့်အရပ်နှင့် မဝေး
သောနေရာ၌ ဝါးကို ခြံခတ်ထားသည့် အဝိုင်းကြီးတစ်ခု ရှိလေ၏။
ထိုအထဲ၌ မနက်က တစ်နေ့လုံး အလုပ်ကြမ်းလုပ်ကြရရှာသော ကျောင်း
သားများ အတုံးအရုံးလှဲကာ အိပ်နေကြသည်ကို မြင်ရသောအခါ
မောင်ချို စိတ်မကောင်းဖြစ်မိလေ၏။ သူ့စိတ်ထဲ၌ ကျောင်းသားအဖော်
များကို ကြည့်ပြီး “သူတို့ကို ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကယ်နိုင်ပါ့မလဲနော်”
ဟု တွေးမိလေ၏။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုယ်ကိုပင် သူ ပြန်မကယ်နိုင်ရှာ
သဖြင့် စိတ်လျှော့ရမလိုဖြစ်ကာ လူအလစ်ကို စောင့်ကြည့်နေလေ၏။
ခဏကြာသောအခါ အစောင့်တို့ လူချင်းလဲကြသည်ကို သိရလေ၏။
မောင်ချိုသည် ထိုအစောင့် သေနတ်ထမ်းကာ လျှောက်နေသည်ကို
ကြည့်ပြီး မှောင်ရိပ်အကွယ်မှ ဝမ်းလျားထိုးပြီး ကျောင်းသားတို့ရှိရာသို့
တိတ်တိတ်သွားနေလေ၏။ အစောင့်ကလည်း သူ့ကို မမြင်လိုက်ပေ။
မောင်ချိုသည် ကျောင်းသားများအနီးသို့ ရောက်သောအခါ အချို့မှာ

မအိပ်ဘဲ လှဲနေသည်ကို သိရသဖြင့် အနီးသို့ ကပ်သွားခဲ့လေ၏။ သူတို့ ကလည်း မောင်ချိုလာနေမှန်း သိသဖြင့် အသာ စောင့်ကြည့်နေကြလေ၏။ ကျောင်းသားတို့က လေသံဖြင့် တိုးတိုး “မင်း ဘယ်လို သည်ကို ရောက်လာသလဲ” ဟု မေးကြလေ၏။

မောင်ချိုက “ငါ့ကို လမ်းခရီးအပြန်မှာ ဖမ်းလာခဲ့တာ၊ မင်းတို့ကို ကော ဘယ်လိုဖမ်းလာခဲ့တာလဲ” ဟု ပြန်မေးလေ၏။ ကျောင်းသားတို့က “ငါတို့ကိုတော့ ဖမ်းလာတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါတို့ နားယောင်ပြီး လိုက်လာခဲ့မိတာပါ။ သူတို့က ရပ်ထဲရွာထဲမှာ ရပ်ဖျက်ပြီး ရောက်လာကြတယ်ကွ၊ ရောက်လာပြီး ငါတို့လို လူငယ်ကလေးတွေကို လိုက်ချင်လာအောင် စည်းရုံးကြတာပေါ့။ ငါတို့ကလည်း ကျောင်းစာ ဘယ်သင်ပါတော့မလဲ၊ ငါတို့ရဲ့ မိဘများနဲ့ ဆွေမျိုးတွေပါ ကောင်းစားမယ်ဆိုတာနဲ့ တစ်ခါတည်း သူတို့ခေါ်ရာကို လိုက်လာခဲ့မိကြတာ၊ အခု ဒီရောက်တော့” ဟု ပြောကာ ရပ်ထားလိုက်လေ၏။ မောင်ချိုက “ရှေ့ဆက်ပြောပါဦးကွ” ဟု မေးမှ ကျောင်းသားက “ဒီလည်းရောက်ရော ငါတို့ကို နှိပ်စက်ပြီး ခိုင်းစေတော့တာပါပဲကွာ၊ နောက်ပြီးတော့ သူတို့တိုက်ခိုက်ဖို့သွားတဲ့အခါမှာ ငါတို့ကျောင်းသားတွေကို ရှေ့ကထားပြီး တိုက်ကြတယ်လေ၊ ဒီလိုနဲ့ ငါတို့အထဲက သေကြတာလည်း မနည်းတော့ပါဘူးကွာ” ဟု ဝမ်းနည်းစွာ ပြောပြလေ၏။ အခြားတစ်ယောက်က “အေးကွာ အခု ငါတို့မှာ ထွက်ပြေးလို့လည်း မဖြစ်နိုင်၊ နေရတာကလည်း ငရဲပြည်လိုပါပဲ၊ ခက်ပါတယ်ကွာ” ဟု ဝင်၍ ညည်းညူလေ၏။

မောင်ချိုလည်း သူတို့ပြောသည်ကို နားထောင်ပြီး “စိတ်လည်း မပျက်ကြပါနဲ့ကွာ၊ တစ်နေ့နေ့မှာ ဘေးကင်းရာကို ရောက်အောင် ကြိုးစားကြည့်ကြသေးတာပေါ့” ဟု ပြောပြီး အစောင့်မသိခင် သူ့အိပ်ရာဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ မောင်ချိုသည် အိပ်၍ မပျော်နိုင်ချေ။ တစ်ညလုံး

မိုးစင်စင်လင်းသည်အထိ စဉ်းစား၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေ၏။ ဒုက္ခရောက်နေကြသည့် ကျောင်းသားများကိုလည်း သနားကာ သူ့ကိုယ် သူလည်း ဘယ်ကဲ့သို့ လွတ်အောင်ကြံရမည်ကို မသိနိုင်သဖြင့် တွေးတော ကာ ငေးနေမိလေ၏။

မနက်လင်းသောအခါ သောင်းကျန်းသူတို့က ကျောင်းသားများ အား မနေ့ကကဲ့သို့ အလုပ်ကြမ်းကို အဆမတန်အောင်ပင် ခိုင်းစေကြ လေ၏။ မောင်ချိုသည် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ အလုပ်ကြမ်းလုပ်နေကြသည် ကို ကြည့်ကာ စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်မိလေတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ညနေ စောင်းသောအခါ ထမင်းလာကျွေးပြီး သောင်းကျန်းမိလ်က ခေါ်သည် ဆိုကာ သူ့ကို ခေါ်သွားသဖြင့် လိုက်လာရလေ၏။ မောင်ချိုသည် သောင်း ကျန်းမိလ်၏ တဲထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ လူလေးငါးယောက် ထိုင်ကာ တိုင်ပင်နေကြသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ထိုလူတို့က မောင်ချို ဝင်လာ သည်ကို ခပ်စိန်းစိန်း ကြည့်နေကြလေ၏။ သောင်းကျန်းမိလ်က “ဟေ့ တာတီး လာခဲ့စမ်း၊ ဒီမှာ ငါပြောတာကို ကောင်းကောင်းမှတ်ထား၊ မင်း ငါခိုင်းတာကို သစ္စာရှိစွာလုပ်ဖို့ သစ္စာရေသောက်ရမယ်၊ ကဲ လိုက်ဆို” ဟု ပြောကာ ရေတစ်ခွက်နှင့် သစ္စာအဆို ခိုင်းလေ၏။

သူက အရင်စ၍ ပြောသည့်အတိုင်း မောင်ချိုက “ကျွန်တော် တာတီးသည် မိလ်ကြီးစေခိုင်းသည့်အတိုင်း သစ္စာရှိစွာ ဆောင်ရွက်ပါ မည်၊ အကယ်၍ မနာခံဘဲ ဖောက်ဖျက်ပါက ဓားဘေး၊ လှံဘေး၊ မီး ဘေး၊ ရေဘေး စသည့် ဘေးအမျိုးမျိုး သင့်ရပါစေသား” ဟု လိုက်ဆို ရလေ၏။ မောင်ချို၏ ရင်ထဲ၌ ကြောက်မက်ဖွယ် ကျိန်စာများကို ရွတ်ဆို နေရသဖြင့် ကြောက်လန့်လာသောအခါ “အို ငါဟာ မောင်ချိုပဲ၊ အခု သစ္စာဆိုနေတာက တာတီးအဖြစ်နဲ့ပဲ” ဟု ဖြေကာ အရဲစွန့်ရလေ၏။

သစ္စာရေ သောက်ပြီးသောအခါ သောင်းကျန်းမိလ်က “အေး

ဒီလိုမှပေါ့ကွ၊ မင်း ဟောဒီစာကိုယူပြီး ငါတို့ချိန်းထားတဲ့လူဆီ ပို့ပေးရမယ်။ ဟောဒီဇာတ်ပုံကို ကြည့်သွား၊ အဲဒီလူကို ရွာထဲမှာ မင်း လိုက်ရှာပြီး လူမသိအောင် ပေးလိုက်၊ ပြီးတော့ မင်းလိုရာ သွားနိုင်ပြီ၊ မင်း လုံအောင်လည်း ပိပိရီရီလုပ်နော်” ဟု ပြောကာ လူတစ်ယောက်နှင့် ထည့်လိုက်လေ၏။

မောင်ချိုသည် ထိုလူနှင့် လိုက်လာရာ စခန်းမှ အထွက်တွင် သောင်းကျန်းသူက မောင်ချို၏ မျက်နှာကို အဝတ်ဖြင့် စည်းပေးလေ၏။ မောင်ချိုတို့သည် တစ်ညလုံးလုံး၊ တစ်နေ့လုံးလုံး လာခဲ့ကြရာ ညနေစောင်းအချိန်သို့ ရောက်လာမှန်း မောင်ချို သိရလေ၏။ နေ့လယ်ကလောက်လည်း နေမပူတော့ဘဲ နေအေးလာသည်ကို သိရလေ၏။ သူလာရာ လမ်းတစ်လျှောက်၌ တံတားငါးခုကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်ကို လည်းကောင်း၊ တောအနံ့၊ လယ်ကွက်အနံ့နှင့် ဖြတ်ကူးခဲ့ရသည့် ချောင်းငယ်ကလေးများကိုလည်းကောင်း မောင်ချိုက စိတ်ထဲက တိတ်တဆိတ် မှတ်သားလာခဲ့လေ၏။ ညနေစောင်းသို့ ရောက်သောအခါ အတူပါသူက မောင်ချို၏ မျက်နှာမှ အဝတ်ကို ဖြုတ်ပေးလိုက်ပြီး “ဟော ဟိုမှာမြင်ရတဲ့ ရွာကလေးကို မင်း ဝင်သွားပေတော့၊ ဟိုမှာ မင်းစာပေးရမယ့်သူကို တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီစာကို သူ့လက်ထဲကိုသာ ပေးလိုက်၊ အဲ ငါသွားမယ်” ဟု ဆိုကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။

မောင်ချိုသည် ထိုသူထွက်သွားသည်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်နေပြီး ရွာထဲသို့မဝင်ခင် လက်ထဲမှစာကို အသာဖောက်ကာ ဖတ်လေ၏။ စာထဲ၌ကား ငါးရက်အတွင်း မြင်သာမြို့ကို စီးမည့်အကြောင်းနှင့် သူတို့၏ အထောက်များထံ သတင်းပို့၍ အသင့်ဖြစ်စေရန် မှာထားချက်များကို အလုံးစုံ သိရလေ၏။ မောင်ချိုသည် ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်ကာ လျှောက်လာစဉ် ညနေဘက် ဘုရားမှပြန်လာသည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်

ကို တွေ့ရလေ၏။ တွေ့လျှင်တွေ့ချင်းမှာပင် မောင်ချိုက “အဘိုးရယ် ဒီရွာမှာ ကျေးရွာကော်မတီရှိရင် လမ်းညွှန်ပြပေးပါ။ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိနေလို့ပါ” ဟု ပြောလေ၏။ အဘိုးအိုကလည်း မောင်ချိုအား “အေး ရှိပါတယ်ကွယ်၊ ငါ့မြေးလိုက်ခဲ့” ဟု ပြောကာ ခေါ်သွားလေ၏။ မောင်ချိုသည် စာကို အိတ်ထဲမှာ ဝှက်ယူလာပြီး အဘိုးအိုပြရာ ကျေးရွာကော်မတီရုံးသို့ ရောက်သွားလေ၏။

မောင်ချိုက ကျေးရွာကော်မတီအား ပါလာသည့်စာနှင့် သူမြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြန်ပြောပြလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သက်ဆိုင်ရာသို့ သတင်းပို့ပြီး မောင်ချိုပြောပြသည့်နေရာကို သူတို့စဉ်းစားကြသောအခါ ရှောက်ပင်ခြံတောထဲမှာ သောင်းကျန်းသူများ မြင်သာမြို့ကို စီးကြမည် ကြံစည်ကြောင်းကို သိရှိကြရလေ၏။ မောင်ချိုကလည်း သူလာခဲ့ရသည့် လမ်းပန်းအခြေအနေကို စိတ်မှန်းနှင့် ပြန်ပြောပြသောအခါ တံတားငါးခုနှင့် လယ်ကွက်များ၊ သစ်ပင်နှင့် ပန်းအနံ့တို့ကို သိကြရသောအခါ ပို၍ သေချာနေလေ၏။

နောက်ငါးရက်အကြာတွင် သက်ဆိုင်ရာတို့က အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ပြီး မောင်ချိုပြောပြသည့်အတိုင်း စစ်တပ်ဖွဲ့ကာ ဖြန့်၍ လိုက်ကြသောအခါ တကယ်ပင် သောင်းကျန်းသူတို့နေသည့် စခန်းအနီးသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။ သူတို့ရောက်လာသည်ကို သိကြသောအခါ သောင်းကျန်းသူတို့သည် ကျောင်းသားများကို မြေကတုတ်အဖြစ် ရှေ့မှ ထားကာ ခုခံကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် စစ်တပ်က ပစောက်ပုံသဏ္ဍာန် ဖြန့်၍ တိုက်ခိုက်ယူရလေ၏။ သောင်းကျန်းသူတို့လည်း အခြေမလှသောအခါ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခွာစ ပြုကြရလေ၏။ ကျောင်းသားများမှာ တပ်မတော်က ကျွမ်းကျင်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်းကြောင့် တစ်ယောက်မှ မသေဘဲ ချမ်းသာရာ ရကြလေ၏။ သောင်းကျန်းရန်မှ လွတ်ကုန်ကြ

သောအခါ ကျောင်းသားတို့က အပြစ်မှ ခွင့်လွှတ်ပါရန် တပ်မတော်အား တောင်းပန်ကြလေ၏။ တပ်မတော်အရာရှိက “ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ နားယောင်ပြီး လိုက်သွားမိကြတာ ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်” ဟု ပြောပြီး အစားအစာများ ကောင်းမွန်စွာ ကျွေးမွေးလေ၏။

မောင်ချို၏ ရဲရင့်စွာ ကြံစည်ပြုလုပ်နိုင်ခြင်းကြောင့်သာ မြင်သာမြို့ကို သောင်းကျန်းသူတို့ မစီးနိုင်ကြတော့ဘဲ မီးရှို့မခံခဲ့ကြရသည့် မြင်သာတစ်မြို့လုံးက မောင်ချိုအား ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ကြရလေတော့သည်။ မောင်ချိုအား ကျေးဇူးဆပ်လိုကြသဖြင့် မောင်ချို သင်ကြားလိုသည့် ဆေးပညာရပ်ကို အစမှအဆုံးထိ သင်ယူနိုင်ရန် မြင်သာတစ်မြို့လုံးက တာဝန်ယူကြပါမည်ဟု ကတိပြုကာ မောင်ချိုအား ဂုဏ်လည်း ပြုလိုက်ကြလေသေးသည်။

မောင်ချို၏ မိခင်ကမူကား “ငါ့သားလေး ဘေးမသိရန်မခဘဲ ပြန်ရောက်လာတာဟာ အများကျိုးဆောင်လို့သာ ကိုယ့်အကျိုးအောင်တာပဲ” ဟု ချီးမွမ်းနေလေသတည်း။

